

til Hovedsagen. Jeg seer af Udvalgets Betænkning, at Udvalget fra Først af har vedtaget, at der ikke burde tages Hensyn til noget af de Andragender, der ikke have været henstillede til vedkommende Ministers Overveielse. Jeg skal ikke gjøre nogen Bemærkning angaaende dette Princip, thi det er fra Udvalgets Side vistnok fuldkommen rigtigt, men jeg maa dog beklage, at det er faldet saaledes, som det er, for flere af dem, der ere ramte deraf; navnlig er dette Tilfælde med Andragendet under Nr. 4, ved hvilket jeg troer, at der kunde være ganske særlig Anledning, idetmindste efter hvad vi kjende, til at tage den deri omhandlede Mand under en gunstig Behandling. Af de øvrige Poster skal jeg kun i Almindelighed berøre Udvalgets Indstilling under Nr. 3. Jeg maa aldeles iiltræde hvad der er udtalt, at der er en overordentlig stor Trang tilstede for den Paagældende, og at vedkommende Mand har været en særdeles dygtig Mand i sit Fag, men jeg anseer det dog meget betænkeligt for Rigsdagen at komme ind paa den Wei, som man, ved at følge Fleertallets Forslag, aabner Afgang til. Dette vil jo ved 2den Behandling komme under nærmere Betragtning, men jeg skal dog her strax bemærke, at jeg skulde ansee det for meget betænkeligt i flige Indstillinger at give yderligere Præcedenter for Undtagelser af denne Art; de kunne meget let løbe op til Følger, der bestemt ville imødegaae det, som man gjerne vilflaae fast, nemlig, at begrænde Pensionsvæsenet saa meget, som muligt. Det forekommer mig at være en meget mislig Wei at flaae ind paa, at komme til en Bestemmelse, der ligefrem fører med sig, at man paa en Maade, om end ikke pensionerer, saa dog understøtter Enten efter Folk i Stillinger, om hvilke det utryffeligt er vedtaget, at de ikke skulle være pensionsberettigede. — Hvad Indstillingen under Nr. 5 angaaer, saa maa jeg i Realiteten aldeles iiltræde, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgtreds (Steen) derom udtalte. Det forekommer mig, at der i Realiteten ikke er Noget ved denne Sag at gjøre; men paa den anden Side er der noget Fristende for mig i at følge Indstillingen, der siger: Andragendet henvises til Finansmini-

steren. Det er ofte blevet meget paaanket og beklaget, at Livrente- og Forsikringsanstalten ikke finder den Benyttelse og den Søgning, som det var ønskeligt, at den fandt; dette ligger vistnok for en stor Deel deri, at dens hele Virksomhed endnu ikke er indgaaet overalt, som det kunde ønskes; men det ligger sikkert ogsaa for en stor Deel deri, at just saadanne Tilfælde, som det her forekommende, virke hæmmende for, at Selskabet finder den Udbreddelse og Benyttelse, som man maatte ønske, at det kunde faae. Der vilde altsaa heri ligge en forsøgt Anledning til at søge at tilveiebringe Hjernelsen af flige Forhold, der under alle Omstændigheder virke skadeligt paa en i sig selv saa overordentlig nyttig Anstalt. — Vi komme dernæst til Andragenderne under Nr. 43, 44 og 45. Jeg skal med Hensyn til disse ganske i Almindelighed udtale, at jeg vilde ansee det for urigtigt, om Thinget her i Almindelighed vilde gaae ind paa nu at foretage Undersøgelser om Prigsfadestatsning. Vi maae vistnok betragte denne Sag som afsluttet, forsaavidt det almindelige Princip angaaer; men der er navnlig med Hensyn til det Andragende, der er Gjenstand for Udvalgets Indstilling under Nr. 7, en ganske særlig Omstændighed, der i mine Tanker stiller dette Andragende paa en ganske anden Fod, end flige Andragender ellers ville komme. Her er ligefrem oplyst, at Sagen, dengang den blev behandlet for vedkommende Skadeserstatningscommission, er bleven anseet anderledes, end den i Virkeligheden forholdt sig, maastee paa Grund af en feilagtig Opfattelse, kort sagt, der er begaaet en Feil ved den, og, som Følge af denne Feil fra Erstatningscommissionens Side, er der steet vedkommende Sogn en Uret, saa at det ikke har erholdt det, som der vilde have tilkommet det, naar det havde steet sin Ret. Her er ikke Spørgsmaal om at gaae udenfor de Regler, der ere flaaede fast ved Loven, men her er ligefrem Spørgsmaal, om ikke et Sogn, der efter Lovens Bestemmelse har Krav paa Erstatning, men ikke har faaet den, skulde have Ret til at oplyse, at det er forurettet paa den Maade, som steet er, og til at faae Sagen tagen under nærmere Overveielse. Jeg troer isøvrigt, at Thinget ikke herved løber den